

Jak Bůh dá – také rukama dárců a koledníků

Vážení a milí čtenáři
Katolického týdeníku,
všichni, kdo
se zúčastnili
Tříkrálové sbírky – ať
už jako dobrovolníci
nebo dárci – vědí, že
s malými Třemi králi
chodí vždycky jeden
dospělý koordinátor.
Je plnoletý, právně
způsobilý a zodpovědný
za pokladničku.

Kreslení tříkráloví koledníci letos na televizních obrazovkách ožijí.

Snímek archiv Charity ČR

Možná ale nevíte, že koledují také členové vedení Charity. Zvykem je to zvláště ve velkých městech. Já například vím o těch z Olomouce a z Arcidiecézní charity Olomouc (ACHO).

Chodívají koledovat společně k vedení města, kraje, k hasičům a do dalších veřejných institucí. Přidával jsem se k nim. A stalo se to v kanceláři vedoucího pracovníka jednoho podniku. Zeptal jsem se přítomných, co znamená slovo manažer. Jeden z manažerů mi to s údivem nad mou otázkou vysvětloval, ale já jsem mu řekl, že ne, že „Mana! Žer!“ je Mojžíšova vý-

zva na poušti ke konzumaci many. Ti, kdo znali biblický příběh a měli smysl pro humor, se zasmáli. Proč to vyprávím? Koleda je příležitost dělat lidem radost. Připomínat návštěvu Tří králů v Betlémě, nejen sdílet s druhými radost z této události, ale především ji dál rozdávat. Člověčinou, veselím, dobrotou a pomocí druhým lidem.

Přeji všem koledníkům, aby si s radostí uvědomovali, že dávají lidem příležitost, aby byli radostní, aby byli dobří. Přicházejí nabídnout jim bá-

ječnou možnost přispět na pomoc nemocným, seniorům, handicapovaným, matkám v tísní a dalším potřebným v regionu, kde se sbírka koná. Část prostředků jde dokonce na zahraniční humanitární pomoc. To je přeci báječná služba!

Jako prezident ACHO jsem byl na Haiti, které patří mezi nejchudší státy světa, kde Charita také pomáhá. Koordinátorka, s níž jsem na Haiti byl, se zeptala jedné maminky tří dětí, kterou opustil manžel, jak vlastně bez

pravidelného příjmu dokážou přežít. „Si Die le veut“ (jak Bůh dá), odpověděla... A tak Pán Bůh dává – našima rukama, z našich peněženek a úctů, naší ochotou vyjít, zazvonit a o pomoc pro ně říci.

Děkuji vám za to,
králové a královny,
MONS. BOHUMÍR
VITÁSEK,
emeritní
prezident ACHO

Projevujte soucit a lásku společně s Charitou

V tomto posvátném čase světla a naděje děkujeme Bohu za duchovní pouť, která nás navzájem propojuje: za soucit a lásku, kterou projevuje Charita Česká republika a všichni dobrovolníci a dárci v Tříkrálové sbírce. Děkuji za úžasnou a nepřetržitou spolupráci čtenářů Katolického týdeníku, vysoce ceněnou štedrost dárců, kteří umožňují charitativní činnost. A v těchto dnech také za radostné hlasy dětí, které zpívají koledu a připomínají nám nevinnost a radost.

Na začátku každého roku přijímá při této příležitosti Svátý otec prostřednictvím Apoštolské nunciatury v České republice srdečnou návštěvu zpívajících koledníků, dětí ze školy svatých Voršily na pražské Národní třídě.

Kéž narození Krista obnoví a prostoupí naše srdce pokojem; kéž je náš příští rok plný laskavosti a odvahy a kéž naše společná cesta pokračuje a nadále přináší nezištnou lásku do životů všech, s nimiž se setkáváme.

Přeji vám všem požehnané Vánoce a požehnaný nový rok! Ať se na vás Ježíšek usmívá a ať jeho pohled vnímáte, ať požehná vašim rodinám a naplní váš nadcházející rok krásným rytmem jako v hudbě, také dobrým zdravím, upřímným smíchem a přitažlivým světlem.

Mons. JUDE
THADDEUS OKOLO,
apoštolský nuncius

Otevřete našim koledníkům, s nimi je to zážitek

V těchto dnech vrcholí přípravy Tříkrálové sbírky 2026. Její

hlavní koordinátorkou je GABRIELA VÍŠOVÁ. Právě ona se stará, aby všechno běželo jako na drátkách.

V čem bude 26. ročník Tříkrálové sbírky jiný? Chystáte překvapení?

V červnu jsme natočili nový spot pro Tříkrálovou sbírku, který poběží na sociálních sítích. Čtenáři Caritasu se o něm dočtou na jiném místě této přílohy. Oživilí jsme animované postavky a koledníci jsou teď zachyceni jako opravdoví, stejně jako opravdová pomoc Charity. Je to tak trochu náš boj proti umělé inteligenci, chceme ukázat, že koledníci jsou skutečné děti,

kteří lze potkat před školou, v sousedství, v domě. Tito oběťavci vyjdou koledovat a peníze, které vyberou, zase pomáhají skutečným lidem, které běžně potkáváte a znáte: vašim sousedům a těm, kdo se dostali do situace, kterou sami nemohou zvládnout. A Charita jim prostřednictvím svých pečovatelských, zdravotních a jiných služeb pomáhá z bryndy.

Do nového hávu se oblékne i tříkrálový web.

Internetové stránky trikravalovsbirka.cz jsme vyladili v duchu nového spotu. Je to výsledek kolektivní práce a z nového vzhladu naší kampaně mám vážně radost. Ale nechtěli jsme stávající a zažitý vizuál zatratit nebo úplně změnit, jenom ho oživit. To udělali herci – doslova. Ale všechno zůstalo v kreslených kulisách.

Chcete také dávat ještě lépe vědět, kde sbírka pomáhá. Proč?

Ano. To jsme dělali i dosud, ale chceme, aby to mělo atraktivnější formu, která by měla vystihnout, jaký obrovský záběr Tříkrálová sbírka má. Základem by měly být příběhy konkrétních lidí, jimž dárci pomohli. A taky proč je pro Charitu sbírka tak důležitá. Chceme

me prezentovat pestrost: někde koupí automobil pro pečovatelskou službu, jinde jde příspěvek někomu na rehabilitaci, dalšímu se opraví dům po katastrofě, onde se rozšíří a zmodernizuje charitní zařízení. Penzum služeb je celostátně velice široké a za vším jsou konkrétní příběhy konkrétních lidí.

A bude přítomen pohled vzad – co jsme s penězi udělali – a pohled vpřed – nač je potřebujeme a jak je plánujeme využít. Snažíme se být co nejvíce transparentní a informovat co možná nejlépe.

Čtenáři nejspíš nevědí, že se sbírce věnujete celý rok.

Všechno chce svůj čas. Webovky, spot, celá kampaň i zařizování spousty organizačních a administrativních záležitostí.

Nikdy není hotovo. Volno mám od sbírky jen v létě, v prázdninových měsících. To se většinou čeká na dodání materiálů, pokladniček, korun pro krále, dárků, kříd a podobně. Za tím je spousta interních a neviditelných organizačních záležitostí. Většina roku je obdobím, kdy o sbírce a o mé práci vědí nanejvýš koordinátoři a zaměstnanci Charit. A v září pak začíná smršť, protože čas na podzim utíká nesmírně

rychle a listopad i prosinec jsou hektické měsíce, aby bylo na začátek ledna vše připraveno.

Každý rok se něco zpozdí nebo je třeba něco zachraňovat – ta sbírka je obrovská, jde o veliký projekt, na němž se podílí spousta lidí a spousta dodavatelů. Žádný ročník dosud neproběhl úplně bez stresu, že by všechno běželo jako na drátkách.

Ale zvládnout to je nevyhnutelné, protože 1. ledna Tříkrálovka začíná, koledníci musí vyrazit do ulic.

Co byste Tříkrálové sbírce 2026 popřála?

Aby naši koledníci navštívili co nejvíce domácností. A tam, kam se nedostanou, připomínám, že je možné darovat do online kasičky. Lidé můžou podpořit dokonce konkrétní Charitu. Například to znamená, že když žiju ve Znojmě, ale je mi blízký projekt třeba na severu Čech, kde žije pratetička, o kterou se stará Charita, lze přispět právě tam.

Nicméně nejraději budeme, když otevřete dveře našim koledníkům. To je totiž největší zážitek, když přijdou a koledují živí lidé. (jou, mach)

Texty v příloze připravili pracovníci Charity.

Zpívejte a hrajte, dejte do toho všechno!

Rozpaky a nejistá očekávání, taková byla před čtvrtstoletím atmosféra příprav na první celostátní kolo Tříkrálové sbírky. Celý systém koledování do uzavřených pokladniček byl promyšlený, a dokonce již na dvou místech vyzkoušený – v Hradci Králové a na Olomoucku. A osvědčil se. Teď už jen celou akci spustit celostátně, ve všech regionech, a doufat, že se koledníci osmělí zvonit na sousedy, tedy že vyrazí do ulic s koledou na rtech a úředně zapečetěnou pokladničkou zavěšenou na špagátě. To vše za udiveného přihlížení kolemjdoucích a s posvěcenou křídou v ruce.

Myšlenka koledovat ve prospěch jiných nebyla úplně nová, znali ji už v Německu a v Rakousku, kde zpívají pod hvězdou (Sternsinger) koledují pro odporu projektů v chudých zemích světa. Tato zkušenost se osvědčila hned v roce 2002 při společném zahájení a setkání tříkrálových koledníků z německého Řezna a z diecéze Plzeň v západočeském Chebu. Tolik vyparáděných tří králů Cheb nikdy nezažil. Sotva se vešli do farního kostela sv. Mikuláše. Dodnes má spousta tehdejších králů hrneček s emblémem té události schovaný jako vzácný suvenýr.

Od té doby uplynulo mnoho vody ve všech řekách a koledníci Tříkrálové

Autor v roli koledníka.

Snímek Lubomír Kotek

sbírky zazpívali koledu tolikrát, až jim „lezla ušima“. Vykoledovali přitom horu peněz a ty pomohly neuvěřitelnému zástupu jednotlivců i celých rodin v Česku zmírnit jejich bolest, zlepšit jejich osud, anebo je alespoň povzbudit. Mnoho dobrých věcí se za vykoledované prostředky pořídilo!

Je zde však ještě veličina, která se změřit nedá: Kolik radosti přeskočilo od jedněch k druhým a zase zpět? Tříkrálová sbírka je fyzický, dramatic-

ký a hudební výkon, obousměrný přenos energie. A když toto propojení zařazuje, splní sbírka svůj úkol. Přináší radost. A naději. To nejsou řeči, naši králové to dosvědčí!

Nad koledníky v tříkrálovém ustrojení se dnes už málokdo podiví, stali se nedílnou součástí každoročního počátku roku. Svěcenou křídou k nápisu K + M + B a příslušný letopočet na dveřní futra doplnily samolepky, protože ne všude lze křídou psát. Někte-

ří dárci přispívají do sbírky elektronicky (to nás naučila epidemie covid-19, kdy jsme nesměli ani koledovat), též rostou platby z mobilu přes QR kód. Základem úspěchu jsou však stále živí zpívající koledníci.

„A co falešní koledníci?“ ptají se obvykle v lednu novináři. Falešníci vlastně ani nejsou. Koledovat pro potěšení své a sousedů může přeci každý. Charita nemá na koledování monopol, a jestli někdo obejde sousedy a potěší je návštěvou, udělá dobrý skutek.

Problém by nastal, kdyby dotyčný tvrdil, že koleduje pro Charitu, ale přitom by sbíral peníze do plechového hrnku. Třeba s průhlednou legendou, že na Charitě už došly tříkrálové pokladničky. Tady už celé sbírce hrozí reputační problém v podobě ohrožení dobré pověsti.

A ještě rada na závěr. Když koledujete, dejte do toho všechno! Zpívejte a hrajte, rozdaná radost se vám bohatě vrátí. Představte si, že ti navštívení budou večer někomu vyprávět, jaká veselá příhoda je potkala, jak pěkně nastrojení a vtipní byli ti letošní koledníci. A jak jim to setkání s legendárními bytostmi z biblických časů doprovozené zpěvem ohromně pozvedlo náladu.

JAN OULÍK, Mluví Charity ČR

Láska je větší než strach, únava a bezmoc

Bára byla sotva šestnáctiletá dívka, když jí do života vstoupila malá neteř Tonička. Protože se biologická maminka kvůli svému mentálnímu postižení nedokázala o miminko postarat, byla Tonička svěřena do péče svému dědečkovi. Přesto teta Bára zastávala výraznou roli v péči o novorozene.

Dědečkův zdravotní a psychický stav se zhoršoval natolik, že ani on se později nezvládl o holčičku postarat. Když se řešilo, kdo péči o Toničku převezme, nebo zda bude muset odejít do sociálního zařízení, teta Bára neváhala a rozhodla se: „Zvládnou to.“ A přijala Toničku do pěstounské péče, ač už tehdy věděla, že to nebude snadná cesta.

Tonička se narodila pouze s jednou ledvinou. Hned po porodu musela podstoupit operaci trávicí soustavy. Postupem času přibývaly další a další zdravotní problémy. Tonička se začaly deformovat horní končetiny a měla problémy s pohybovým ústrojím.

Lékaři se nejprve domnívali, že jde o dětské revma nebo kombinované

Ředitelka Diecézní charity Litoměřice Adéla Švecová předává Toničce „Tříkrálový“ šek. Snímek autorka

postižení. Bára však cítila, že v tom musí být něco jiného... Až jedna lékařka navrhla genetické testy. Osm měsíců čekání, nejistoty a obav přineslo verdikt, který obrátil rodinný život naruby: nemoc je nevyléčitelná a bu-

de postupovat. Tonička trpí vzácnou genetickou chorobou – progresivní pseudodermatoidní dysplazií. Je jediná s touto diagnózou v Česku. Není na ni lék, neexistuje léčba. Pouze snaha zmírnit postupně zhoršování stavu.

„Lékaři nás připravili na to, že Tonička jednou bude potřebovat plicní ventilaci i hadičku na příjem potravy. Jsme v péči paliativního týmu a čekáme. Na to nejhorší,“ přiznává Bára tíše se slzami v očích.

O Toničce mluví jako o vlastní dceři. „Není moje, ale beru ji jako svou. A moje děti ji berou jako sestru. Před rokem ještě ušla pár kroků. Dnes neudělá ani jeden. Její tělíčko se postupně deformuje. Je smutné tomu bezmocně přihlížet. Snažíme se aspoň dělat, co má Tonička ráda. Hrajeme pexeso, miluje společnost, když má stále někoho kolem sebe. Jejím velkým partákem je i australský pes Loki. Je to její osobní terapeut,“ vypráví Bára.

Bára je dnes maminkou dvou vlastních dětí, které mají rovněž zdravotní potíže. K tomu se stará o Toničku a její maminku. Není jí ještě ani třicet let, ale zvládá vše s úsměvem a neutuchající energií. „Naše rodina drží při sobě, protože Tonička potřebuje lásku, pozornost a nepřetržitou péči“, říká Bára. Díky Tříkrálové sbírce mohla Tonička podstoupit speciální rehabilitace a masáže. Zároveň dárce Tříkrálové sbírky Toničce přispěli na invalidní vozík a nákup inhalátoru, který jí pomáhá dýchat a lépe odkašlávat.

Každá koruna, kterou lidé vhodili do tříkrálové kasičky, se proměnila v konkrétní úlevu. V možnost, aby se Tonička lépe žilo.

A Bára? Ta i přes všechny starosti říká, že by neměla. Protože láska k Toničce je větší než strach, únava i bezmoc. A právě díky podobným rodinám má Tříkrálová sbírka svůj velký smysl: tam, kde už nezbývá naděje na uzdravení, může být alespoň světlem, které pomáhá nést tíhu cesty.

EVA HADAŠOVÁ

Malá královská pomoc, a přitom velká změna

Po rozchodu s partnerkou se František ocitl bez střechy nad hlavou. Ztráta domova byla pro něj těžkou ranou, kterou ještě umocnily zdravotní problémy.

Věděl však, kam se obrátit – a měl štěstí, kdy mu (aniž to tušili) pomohli i kolledníci a dárce Tříkrálové sbírky.

Nějaký čas strávil v léčebně dlouhodobě nemocných, a když se vrátil,

Díky třem králům pere František doma. Snímek autorka

neměl kam jít. Naštěstí našel pomoc v Charitě Nový Jičín – využíval noclehárnu i nízkoprahové denní centrum, kde získal nejen zázemí, ale i podporu.

„Tříkrálová“ pračka

František nikdy nebojoval se závislostmi, jeho největším protivníkem bylo nízké sebevědomí. Přesto se nevzdal. Z nízkého starobního důchodu, kráceného splátkami dluhů, dokázal ušetřit pár korun. S pomocí pracovníků Charity si našel byt, vyjednal pronájem a díky charitnímu nábytníku získal základní vybavení. Jedna důležitá věc mu ovšem stále chyběla – pračka. Bez ní musel pravidelně dochá-

zet do denního centra s taškami prádla.

„Když jsme panu Františkovi navrhli, ať požádá o podporu z Tříkrálové sbírky, neváhal a vzápětí se radoval,“ vzpomíná Miroslav Merenda, pracovník nízkoprahového denního centra Charity Nový Jičín. Z darů ze sbírky mu nakonec novojičínská Charita pořídila pračku. „Víte, ono to možná zní jako maličkost, ale pro Františka to znamenalo obrovský krok. Nejde jen o to, že už nemusí nosit tašky prádla do centra a má vše doma, ale cítí se konečně soběstačný,“ popisuje Miroslav Merenda. „Dnes žije ve svém bytě a říká, že znovu věří, že život může být dobrý. A s tím dokázali pomoci naši králové,“ uzavírá. SYLVA LEJSKOVÁ

Odlehčovací služby Červánky navrací úsměv

Pardubická oblastní Charita z výtěžku Tříkrálové sbírky podpořila výstavbu Centra sociálních služeb v Holicích, jehož součástí je odlehčovací služba. A v budoucnu také zázemí mobilního hospice.

Koledníci z Holic.

Snímek Oblastní charity Pardubice

Díky tolika dobrovolníkům a veškeré další podpoře může Charita přinášet úlevu, naději a úsměv na tváři více lidem. Jednou z klientek pobytové odlehčovací služby je Kateřina, o kterou doma pečují po těžké nemoci. Před rokem se Kateřinin život obrátil naruby. Po těžké mrtvici ochrnula na polovinu těla. Z aktivní, usměvavé ženy, která milovala procházky, pečení pro vnoučata a péči o svůj domek, se najednou stala žena odkázaná na po-

moc druhých. Její syn, samoživitel, se o ni staral doma sám – odmítl ji dát do ústavu, i když péče byla náročná.

Únava ale narůstala a s každým dalším dnem syn paní Kateřiny cítil, že mu docházejí síly. Přesto se nechtěl vzdát. Když se dozvěděl o pobytových odlehčovacích službách pardubické Charity a rozhodl se využít tuto pomoc, zjistil, že to není o tom, „někoho odložit“, ale o tom, dovolit si na chvíli vydechnout.

Když maminku přivezl, držel ji za ruku. Hned u dveří je přivítaly pečovatelky s klidem a laskavostí, jež dokázaly rozptýlit všechny obavy. Kateřina si odpočinula, zahřála se bramborovou polévkou a večer usnula v čisté, voňavé posteli. Po pár dnech se v jejích očích objevila jiskra a po dlouhé době se opět usmívala. „Mami, ty se směješ,“ řekl tiše syn. Bylo v tom všechno – úleva, radost i vděčnost.

Podobné příběhy každý den potvrzují, že odlehčovací služby mají hluboký význam. I proto mají v Oblastní charitě Pardubice velkou radost, že díky veškeré podpoře lze rozšířit odlehčovací služby v pobytové i ambulantní formě také do Holic, díky čemuž budou moci přinášet úlevu, naději a úsměv na tváři ještě více lidem. Více o této službě na www.pardubice.charita.cz.

UNA SAUKA

Králové pro maminky s dětmi ve Veselíčku

Azylový dům sv. Alžběty ve Veselíčku prochází rozsáhlou rekonstrukcí. Stará budova už byla ve velmi špatném stavu, zatékalo do sklepa, uvnitř i vně se držela plíseň, netěsnila okna. Náklady na energie byly obrovské a navýšení kapacity nepřicházelo v úvahu.

Teď se postupně mění v moderní a bezpečné zázemí, kde mohou maminky s dětmi znovu postavit svůj život na nohy. Z celkového 39,5 milionu korun pokryje Národní plán obnovy 30 milionů, zbytek – přibližně 9,5 milionu – musí Charita Písek uhradit sama. Proto tu pomáhá Tříkrálová sbírka. Matky s dětmi po dobu rekonstrukce bydlí v náhradním ubytování v Olešné na Písecku. Daniela přišla se čtyřmi dětmi z druhého konce republiky. „Jsme tady od září. Je to můj čtvrtý pokus o nový začátek. Pokaždé jsem se vrátila k partnerovi – a vždycky to špatně dopadlo,“ popisuje, když se svým synkem peče koláč. „Tak, vezmi mouku, dosáhneš tam pro ni? Tu modrou,“ úkoluje pomocníka.

Loni před Vánoci se ale rozhodla, že znovu už se k otci svých dětí nevrátí, že další pokus nezvládne. „Ukončila jsem to úplně a odešli jsme na první azyl. Strávili jsme tam devět měsíců

a pak jsme přišli sem. Bylo to hlavně kvůli neshodám ve výchově a problémům mezi námi rodiči. A nebylo kam jít. Maminka mi pomoci nemohla, rodina taky ne. Bylo mi opravdu jedno, kam půjdu, hlavně abych zůstala s dětmi. Hrozilo, že by skončily někde v Klokánku, kdybych neměla kam jít. Neřešila jsem kam, hlavně abychom šli spolu,“ líčí svou složitou situaci vyučena cukrářka. „Teď to zamícháme a pak můžeme těsto ochutnat,“ mrkne na syna.

V kolektivu azylového domu písecké Charity poprvé zjistila, jak může bezpečný prostor změnit fungování celé rodiny. „Tady je to asi poprvé, kdy se opravdu cítím doma. Máme vlastní koupelnu, vlastní kuchyň, nemusím řešit dělení s někým dalším. Je to první azylový dům, kde jsou moje děti bez potíží,“ říká s úsměvem. „Pomáhají nám se vším, s čím to jde. Paní vedoucí je hrozně hodná, ochotná všechno vytisknout, poradit, kam jít. Domluvili

mi i doktora – mám pojišťovnu, která tu neměla smlouvu, a paní doktorka ji kvůli nám udělala, abych nemusela s dětmi dojíždět. To vše díky azylovému domu,“ přibližuje podporu, kterou tu pro sebe i své děti dostala.

„Každému z nás se někdy může obrátit život naruby. A když těmto ženám a dětem nepomůžeme my, tak už nikdo. Vždycky ten chlap chybí, ale je důležité, aby tady měly zázemí. Aby si obnovily návyky, zvládly znovu zís-

kat práci, byt, vrátit se zpátky do života. Proto jsme tady,“ sděluje Jana Randlová, vedoucí sociální pracovnice Azylového domu sv. Alžběty.

Její slova připomínají, že za každou korunou v Tříkrálové sbírce stojí konkrétní lidský příběh. A že někdy stačí málo, aby se z nejistoty stala naděje. O rekonstrukci azylového domu i životě jeho klientek se diváci dozvědí i v reportáži v rámci Tříkrálového koncertu ČT. VERONIKA RYBÁČKOVÁ

Bezpečí ve Veselíčku hledají maminky z celé země.

Snímek autorka

V Chebu doprovází při návratu do společnosti

Tříkráloví koledníci pomáhají mimo jiné Středisku sociální rehabilitace v Chebu. To slouží lidem na okraji společnosti, aby obnovili pracovní návyky, mezilidské kontakty a zase žili naplno. Dozví se o tom nejen čtenáři Caritasu, ale také diváci České televize při Tříkrálovém koncertu.

Někteří obyvatelé tohoto charitního střediska strávili na ulici i více než dvacet let. Díky šanci, kterou dostali, se dnes zařazují „do procesu“ každý všední den a výsledky jejich práce na sobě jsou vidět v celém městě.

Jedním z nich je Roman. Déle než dvacet let byl závislý na návykových látkách. Několikrát se ocitl ve vězení. Nakonec přebýval jen ve stanu a bez naděje jej přivedla k pokusu o sebevraždu. Před skokem jej zachytil a následně pevně objal starý pán, který mu mimo jiné řekl: „Ty sis život nedal, a tak si jej nemůžeš vzít.“ Dodnes neví, kdo to byl. Čekal na něj týdný před domem, kam jej viděl zacházet, aby mu poděkoval. V tom domě ale starého muže nikdo neznal. „Patřil mezi ty, kteří mě dovedli tam, kde jsem dnes,“ říká dojatý Roman.

Bez práce nejsou koláče

Několik let žije v abstinenci a spolupracuje s charitními službami v Chebu. Pobýval v Azylovém domě Betlém a docházel do Občanské poradny specializující se na dluhovou problematiku. Dlouhodobě se také účastní pracovního programu Střediska sociální rehabilitace, připomínajícího městské technické služby v malém. V létě klienti ve městě sekají trávu, na podzim odklízejí spadané listy, v zimě sypou chodníky. Nadto se podílejí na likvidaci nelegálních skládek

„Nemusím nikde chodit s nataženou rukou,“ těší Romana. Snímek autor

nebo vyklízení pozůstatostí. Středisko jim zároveň poskytuje poradenství při jednání s úřady, v otázkách nakládání s osobními financemi a v dalších záležitostech.

„Bez práce nejsou koláče,“ říká Roman. „Mám sociální kontakt s lidmi, zatímco dříve, když jsem bral

drogy, jsem byl dost sám. Díky práci mám pocit, že jsem užitečný. Nemusím nikde chodit s nataženou rukou. Dělam s lidmi, které mám rád. Chtěl bych poděkovat Pánu Bohu a lidem, kteří mě vzali mezi sebe. Práce mi přináší uspokojení, jsem rád, že ji mohu dělat.“

Radost z Romanova pokroku má i vedoucí střediska Pavel Barták: „Zná ho dlouho, jeho posun je neuskutečný. Dodělal si řidičský průkaz, do práce jezdí autem, má přítelkyni, je zkrátka úplně jinde, než býval.“

Středisko sociální rehabilitace Cheb tak může být pro mnoho lidí cestou zpět do důstojného života v naší společnosti. I tato pomoc má však svoji finanční stránku. Ačkoli Diecézní charita Plzeň tuto sociální službu provozuje z dotací města Chebu, Karlovarského kraje a Ministerstva práce a sociálních věcí, nezbytná je i podpora z Tříkrálové sbírky. „Věříme, že diváci při zhlédnutí reportáže ze střediska během Tříkrálového koncertu v České televizi dojdou poznání, že právě jejich štědrost může být pro někoho nadějí, která zachraňuje,“ uzavírá ředitel Diecézní charity Plzeň Jiří Loder.

PETR ŠIMEK

Defibrilátory pro větší bezpečí

V Charitě se člověk denně setkává s místy, kde se prolíná zranitelnost a naděje. A právě tam někdy rozhodují minuty. Díky Tříkrálové sbírce pořídila Charita Valašské Meziříčí dva automatické defibrilátory – jeden do budovy služeb v Rožnově pod Radhoštěm a druhý do Azylového domu pro matky s dětmi ve Valašském Meziříčí.

V obou objektech se denně pohybuje stovky lidí. Nejde jen o přístroj „pro jistotu“, nýbrž o nástroj, který v kritické chvíli může zachránit život. „Dosed jsme společně na běžnou první pomoc a rychlý příjezd zdravotníků. Jenže někdy se rozhoduje během několika minut,“ říká Martina Došková z Charity Valašské Meziříčí. Podle ní byly inspirací nejen zkušenosti pracovníků, ale také doporučení zdravotníků a vědomí, že charitní budovy jsou místem, kde se setkávají senioři, lidé s chronickými nemocemi i rodiny v nouzi.

Když bylo zle

V paměti pracovníků zůstal okamžik z nedávné zimy, kdy přímo v prostoru

ru jedné služby zkolaboval muž bez domova. Pomoc sice dorazila rychle, ale všem bylo jasné, jak křehká situace to byla. „Takové chvíle člověku připomenou, že vteřiny opravdu rozhodují,“ dodává Došková. Pracovníci v přímé péči zmiňují, že se díky přístrojům cítí jistěji. „Ne proto, že by nahrazovaly odborníky, ale že mají v rukou nástroj, který jim v krizových situacích pomůže.“ Pozitivní reakce přicházejí i ze strany rodin. V Domě pokojného stáří ve Valašské Bystřici, kde už defibrilátor mají, často zaznívá: „Je dobré vědět, že jste připraveni.“

Když při letošní koledě zazněla zpráva, že část výnosu půjde právě na defibrilátory, lidé reagovali jednoduše: „To je dobře. Srdce máme jen jed-

no.“ Ukazuje to, že veřejnost chápe i takové „neviditelné“ investice – do připravenosti, jistoty a bezpečí.

Zachránit lidský život

Charita Valašské Meziříčí koledovala v roce 2025 s 425 tříkrálovými skupinkami. Dárci přispěli úctyhodnými 3 519 341 Kč. Kromě defibrilátorů sbírka letos podpořila provoz Centra sociálně-materiální pomo-

ci, přímou pomoc lidem v nouzi, pořízení automobilu pro Osobní asistenci a projektovou dokumentaci přestavby Domu pokojného stáří.

„Díky vašemu daru přibýlo v našich službách bezpečí a zvýšila se šance zachránit lidský život,“ shrnuje Došková. A to je věta, již se koledníci mohou na začátku nového roku s klidem pochlubit.

MAREK NAVRÁTIL

Dva defibrilátory do dvou charitních služeb.

Snímek autor

Přeji dobrou partu, teplé rukavice a vlídné přijetí

Už jako dítě se KATEŘINA DVOŘÁKOVÁ přidala k největší dobrovolnické

sběrce u nás jako kolednice. Dnes doprovází tříkrálové skupinky jako asistentka.

Koledníci z Luk nad Jihlavou.

Snímek Viktor Steingart / Člověk a Víra

Tříkrálová sbírka organizovaná Charitou oslavila loni čtvrtstoletí. Kdy jste vy začínala s koledováním?

Víte, že vlastně nevím, který to byl rok? Od malička Tříkrálová sbírka patřila k tradičním lednovým událostem. K akci jsem se dostala asi v pěti letech přes místní skautskou partu v Lukách nad Jihlavou.

Za Tři krále většinou chodili kluci. Jaké bylo koledovat jako dívka?

Naši trojici tvořily holky. Dokonce mám pocit, že ze začátku se sbírky účastnilo více kurážných holek než kluků.

Vaše více než dvacetiletá kolednická praxe přinesla i spoustu zážitků.

Pro mě to vždycky byla fajn akce s partou. No, a když jsou super lidi, jsou i všechny „obyčejnosti“ skvělým zážitkem.

Byly jsme vždy nadšené, pokud nám dal někdo kromě příspěvku do kasičky nějakou dobrotu. Když jsem začala chodit koledovat, trasy byly i dost dlouhé, takže si pamatuju, že jsme dorazily jednou do cíle až kolem čtvrté hodiny odpoledne. Někteří lidé nás moc pěkně vítali, dokonce si nás fotili na zahradě a dostali jsme spoustu dobrot, které jsme si pak už skoro za tmy rozdělovaly na zastávce u kina.

Právě tuhle „obyčejnost“ si pamatuju jako super zážitek a náramnou srandu. Jednou se ale stalo, že na nás jeden pán poslal psy.

Ted' jste se ujala role asistentky, která doprovází dětské koledující skupiny. Můžete porovnat, jak se Tříkrálová sbírka proměnila?

V přístupu lidí vidím velkou změnu. Ke skupinkám se všichni chovají hezky. Také se zkrátily trasy, takže koledníci nechodí tak utahaní a všechno hezky stihnou obejít. Sbírký se účastní více lidí. Je to lepší organizací, ale také zapojením farnosti. U nás visí tabulka, kam se mohou králové zapsat

dopředu, a to rovnou ve skupinkách, jak budou potom obcházet části Luk. Také se přidalo více dospělých, což je dobře.

Jak vidíte další vývoj sbírky?

Sbírka má velký smysl a lidé to vidí a vědí. Velkou roli hraje tradice prastará i novodobá, kterou tvoříme čtvrtstoletí. Určitě nejen v Lukách nad Jihlavou máme „našlápnuto“. Všem přejeme dobrou partu, teplé rukavice, vlídné přijetí, šťastný návrat – a taky aby nikdo nezapomněl slova při koledě.

MAREK MAŠÁT,
Oblastní charita Jihlava

Domov sv. Rodiny: 35 let péče o lidi s postižením

Domov svaté Rodiny, služba Arcidiecézní charity Praha, je už pětatřicet let místem profesionální péče o lidi s mentálním a kombinovaným postižením. Také jim pomáhají koledníci.

Vřelý přístup personálu, ale i pevný řád vytváří pro obyvatele domov, nacházejí tu klid a naplnění. Právě o tom svědčí příběh Václava, který žije v Domově svaté Rodiny už tři desetiletí.

Václav se narodil jako druhý ze čtyř sourozenců. Rodiče postupně zjišťovali, že něco není v pořádku. „Byl velmi neklidný, ničil věci, a hlavně ubližoval sourozencům,“ vzpomíná maminka Jitka Zimová. Diagnóza těžkého stupně mentálního postižení přišla jako potvrzení jejich obav a zároveň otevřela otázku: co dál?

Pro rodinu tehdy žijící na venkově bylo jediným dostupným řešením umístění Václava do ústavu sociální péče vzdáleného sto kilometrů od domova. Návštěvy zde byly možné jednou měsíčně.

Zlomový okamžik

Zásadní změna přišla po přestěhování rodiny do Prahy. Zimovi se dozvěděli o Domově sv. Rodiny, který tehdy vedla sestra Akvinela Ludmila Loskotová z Kongregace Školských sester de Notre-Dame. Václavovo přijetí do Domova znamenalo pro celou rodinu nový začátek.

„Do té doby jsme si nedokázali představit, že může existovat natolik vřelý vztah personálu k lidem s postižením, že je možné v tomto soužití vytvářet atmosféru plnou pohody,“ říká Jitka Zimová a dodává: „Překvapilo nás, s jakou úctou zaměstnanci mluví o svých svěřencích a s jakým pochopením se k nim chovají.“

Proměna Václavova chování nepřišla přes noc. Trvalo několik let, než milé prostředí, pevný řád, a především laskavé zacházení přinesly výsledky. Vašek, jak mu tu říkají, pře-

Václav našel klid a domov. Snímek archiv Arcidiecézní charity Praha

stával bojovat s okolním světem a pomalu nacházel vnitřní klid.

Díky této proměně se otevřela možnost, kterou rodina dříve postrádala. Václav se mohl alespoň na víkendy vracet domů, mezi své.

Tři desetiletí stability

I dnes, po třiceti letech, nachází Václav v Domově sv. Rodiny klid, stabilitu a bezpodmínečné přijetí. „Občas vyprávíme našim třem dospělým dětem, jaké to bylo, když byli všichni malí. Nemohou dnes uvěřit, že ten tichý člověk, který je má tolik rád, jim někdy ubližoval,“ konstatuje maminka.

Vašek bydlí na pokoji s Honzou, svým nejlepším přítelem, téměř bratrem. Po smrti Honzových rodičů se Jitka Zimová stala jeho opatrovnící. „Jsme vděční, že patříme do Domova sv. Rodiny, že jsme díky Vaškovi a Honzíkovi jeho součástí,“ poukazuje Jitka Zimová.

Domov sv. Rodiny, dnes začleněný do sítě sociálních služeb Arcidiecézní charity Praha, pečuje o více než 70 osob ve dvou budovách na pražských Petřinách a v Liboci. Život zde běží v menších domácnostech s maximálně osmi obyvateli, kteří se podle svých možností podílejí na běžných činnostech: vaření, úklidu či praní prádla. Práci nacházejí v dílnách, kde pracují s textilem, dřevem, tkalcovskými stavy či hrnčířskou hlinou. Program doplňují rehabilitace, canisterapie, procházky, společné oslavy i mše svaté v kapli. Každý člověk tu má své místo a své úkoly.

Zajistit každodenní profesionální péči lidem s mentálním a kombinovaným postižením není snadné. Je to společné dílo pracovníků, rodinných příslušníků a všech dobrých lidí, kteří Domov podporují, včetně dárců Tříkrálové sbírky. JARMILA LOMOZOVÁ

Opravdoví koledníci, opravdová pomoc

My tři králové jdeme k vám... Prvních čtrnáct dní v roce tuhle koledu slyšíme v televizi, rádiích i v ulicích. Možná si vybavíte, že v televizi ji doprovází spot se třemi kreslenými králi.

Jenže koledníci i pomoc, kterou díky vybraným penězům z Tříkrálové sbírky poskytujeme, jsou opravdoví. A tak jsme se v Charitě rozhodli, že tradiční Tříkrálový spot „zopравdovíme“.

Námět jsme měli jasný – bude stejný jako ten kreslený, jen tři krále oživíme. Místo kresleného pozadí namalujeme kulisy. Stíny těch, kdo potřebují pomoci za okny, nahradíme skutečnými lidmi. Jediné, co v nové verzi videa není opravdové, je sněh. Upřímně, dodnes netuším, co ta bílá hmota byla. Asi tajný recept technika. Když jsme přijeli na místo natáčení, prostředí mě trochu vyděsilo. Byl to zanedbaný průmyslový areál kousek nad Prahou se starými vraky aut a autobusů. Kdyby chtěl někdo točit apokalyptický snímek se zombíky, tohle by bylo ideální místo. Moc mě neuklidnil ani kolega, který říkal, že tu bývaly kasárny, kde před lety skládal vojenskou přísahu. Na place to už ale žilo. Zaměstnanci a dobrovolníci firmy Whoomp! v čele s režisérem Jiřím Novákem rozmísťovali kulisy, domalovávali poslední detaily, stavěli světla a zkoušeli efekty.

Dvacetivteřinové video, a tolik práce a lidí za tím! Byla jsem ráda, že nám Lidl daroval poukázky na jídlo, protože jsem dostala roli svačiničky. Lidé ve zdičském obchodě nejspíš poprvé viděli prázdné regály s pářečky v těstíčku, čokoládovými rolkami i makovými závinými, a to hned pár minut po otevření době.

Ale lidem na place moc chutnalo. Žízeň zahnal minerálky, které jsem den předem vyzvedla ve skladu. Děkuje! Když byl plac připravený, přišla na řadu zkouška choreografie. Tři

Zimní tříkrálový spot se natáčel v horkém létě.

Snímky archiv Charity ČR

malí králové si několikrát prošli své kroky v civilu a pak už je čekala ostrá zkouška v kostýmech. Dobrá srdce Charitáků se opět nezapřela. Potřebovali jsme komparz, a tak naši kolegové ochotně dorazili, schovali se v charitních trikách za kulisy a v pravý čas vykukli na kameru. Celý spot se totiž točil na jeden záběr.

U šestnácté klapky jsem už přestala vnímat jakákoli další čísla. Jednou spadla kulisa, podruhé zase král, potřetí jeřáb s kamerou nestihl záběr shora v pravý čas. Ze tří králů teklo, protože i když spot působí zimně, natáčeli jsme ho v třicetistupňovém horku. Ale pak se to povedlo! Dokonalý záběr – a všichni jsme si mohli zatleskat.

Tak nám taky doma zatleskejte, až uvidíte v televizi nebo na Youtube nový spot Tříkrálové sbírky. I když je to krátké video, stojí za ním spousta opravdové dřiny, snahy i radosti.

ZLATA KOPECKÁ, Charita ČR

Tříkrálová sbírka pomohla také v Zambii

Charita Česká republika dál pomáhá také ve světě, kde se místní zemědělci stále častěji potýkají se závažnými dopady změn klimatu. S jejími aktuálními dopady se ale v jiné části zeměkoule už potýkají.

Například zemědělci v celé Zambii. Jejich úrodě se nedaří například kvůli radikálně se zhoršujícím suchům. Často nedokážou vypěstovat plodiny, jimiž by nasýtili své rodiny. Nebo jejich prodejem přispěli do rozpočtu domácnosti.

Charita Česká republika proto pro místní zemědělce pořádá školení, během nichž získávají znalosti o ekologických metodách, které jim pomáhají klimatické výzvy lépe zvládat. Školení se poblíž města Monze na jihu Zambie zúčastnila i farmářka a maminka šesti dětí Conceptor.

Farmářka Conceptor ze Zambie.

Snímek archiv Charity Česká republika

Už zas užívá rodinu

V posledních letech v důsledku extrémních veder sklízela jen malé množství úrody. Nedařilo se zejména kukuřici a hrachu. Dnes ovšem dokáže Conceptor díky novým, a navíc ekologickým metodám vypěstovat dostatek potravin pro celou svou početnou rodinu. Naučila se mimo jiné vyrábět kompost z hnoje, aby nemusela používat chemické hnojivo.

Úrody nyní Conceptor sklízí tolik, že část plodin může prodávat na místních trzích. Pomocí technik, o nichž se rovněž dozvěděla během školení české Charity, také zvládá udržovat svá

pole úrodná, a tím je zachovat pro budoucí generace.

Conceptor doufá, že se v dohledné době podaří v jejím okolí vyvrtat studnu, aby měla zajištěný přístup k vodě a mohla své hospodářství dále rozvíjet.

Přidá chov ryb

Dalším účastníkem školení byl hospodář Manifesto. I on bydlí v Monze na jihu Zambie. Díky využití zmíněných metod na svém pozemku pěstuje odolnější plodiny – kukuřici, rajčata nebo zelí. Daří se zejména jeho ovoc-

ným stromům, které přežívají i období sucha. Manifesto si zároveň vybudoval vlastní zavlažovací systém.

Stejně jako Conceptor tak může potraviny prodávat na trzích a zabezpečit rodinný rozpočet. Spolu s manželkou vychovává čtyři děti. Do budoucna by Manifesto své hospodářství rád rozšířil. Sní například o založení rybníků pro chov ryb.

Bio zemědělství v Zambii

Tématu biologického zemědělství se ve městě Monze věnuje podnikatelka

Edeby. Ta v roce 2013 založila společnost, která se zaměřuje na dodávky zemědělských potřeb a prodej plodin šetrných ke klimatu.

Edeby se jako vdova stala samoživitelkou čtyř dětí, dnes se navíc stará o svou vnučku a jednoho dalšího příbuzného. V minulosti pracovala jako asistentka na ministerstvu zemědělství. Náplní její práce bylo komunikovat s místními pěstiteli a postupem času se o zemědělství začala sama aktivně zajímat.

Během dvanácti let provozu se její firma rozrostla o deset zaměstnanců. Edeby dnes pracuje i se svými syny a právě v biologickém zemědělství vidí budoucnost svého odvětví. Díky několika školením pořádaným Charitou mohla Edeby prohloubit své obchodní a marketingové dovednosti. Nadto měla příležitost navštívit zdejší veletrhy, kde získala kontakty na místní farmáře, což jejímu podnikání taktéž významně pomohlo.

Koledníci pomáhají

Stejně jako Conceptor a Manifesto se mnohým jiným zemědělcům v Zambii daří díky aktivitám Charity Česká republika vzdorovat následkům změn klimatu. I pro menší podnikatele, jako je Edeby, je podpora Charity zásadní, jelikož s touto asistencí dohání náskok okolních movitějších firem.

Zdejší obyvatelům pomáhá také Tříkrálová sbírka. Charita Česká republika v roce 2025 z části vybraných darů podporovala své aktivity nejen v Zambii, ale také v Etiopii, Moldavsku a Gruzii. O činnosti Charity v zahraničí dárce pravidelně informují webové stránky Charity a její profily na sociálních sítích.

KATEŘINA FLEISCHNEROVÁ

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT

v neděli 4. ledna 2026 od 18 hodin odvysílá v přímém přenosu ČT1

Vystoupí: Bára Basiková, Janek Ledecský, Poetika, Kvietah
Moderují: Barbora Černošková a Jan Čenský

Online koleda na www.trikralovasbirka.cz

DMS KOLEDA 30 (60, 90 nebo 190) na číslo 87 777

Trvalá podpora DMS TRV KOLEDA 30 (60, 90 nebo 190) na číslo 87 777

Cena jedné SMS je 30, 60, 90, 190 Kč. Více na darcovskasms.cz

